

ТАРАСЕНКО ВІКТОРІЯ СЕРГІЇВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри трудового права та права соціального забезпечення,
кандидат юридичних наук, доцент*

ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЩОДО ФУНКЦІОНУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Згідно з частиною 5 статті 16 Основ законодавства України про охорону здоров'я органи місцевого самоврядування здійснюють планування розвитку мережі закладів охорони здоров'я комунальної форми власності, приймають рішення про створення, припинення, реорганізацію чи перепрофілювання закладів охорони здоров'я самостійно з урахуванням плану розвитку госпітального округу [1, ст. 16].

Частиною 16 статті 16 Основ законодавства України про охорону здоров'я визначено, що заклади охорони здоров'я комунальної та державної форми власності, що діють в організаційно-правовій формі установи, можуть бути реорганізовані, у тому числі шляхом перегворення, за рішенням власника або уповноваженого органу управління.

Аналіз зазначених норм Основ дає підстави для висновку про те, що комунальні заклади охорони здоров'я, що перебувають у власності територіальних громад, підпорядковані та підзвітні відповідним органам місцевого самоврядування, які уповноважені здійснювати управління ними та приймати рішення про їхню реорганізацію та ліквідацію.

Отже, виходячи з норм статті 16 зазначених Основ відповідні органи місцевого самоврядування, які від імені територіальної громади виконують функції власника комунальних закладів охорони здоров'я, наділені широкою свободою повноважень та можуть приймати самостійно низку управлінських рішень, у тому числі про створення, припинення, реорганізацію чи перепрофілювання закладів охорони здоров'я комунальної форми власності.

Таким чином, положення частин п'ятої, шістнадцятої статті 16 Основ законодавства України про охорону здоров'я від 19 листопада 1992 року № 2801-III надають можливість власникам або уповноваженим ним органам проведення реорганізаційних змін у мережі державних та комунальних закладів охорони здоров'я, зокрема можливість припинення діяльності таких закладів шляхом їх реорганізації та ліквідації.

Разом з тим, положеннями частини 3 статті 49 Конституції України гарантується заборона на скорочення існуючої мережі державних і комунальних закладів охорони здоров'я [2, ст. 49]. Таким чином, закріплення повноважень органів місцевого самоврядування щодо самостійного прийняття рішень про припинення, реорганізацію чи перепрофілювання закладів охорони здоров'я комунальної форми власності порушують конституційну вимогу про заборону скорочення

існуючої мережі державних і комунальних закладів охорони здоров'я України.

Розділом II Закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2014 року № 76-VIII, визнано такими, що втратили чинність, зокрема Закон України «Про введення мораторію на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров'я» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 191).

Законом України «Про введення мораторію на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров'я» від 23 лютого 2014 року № 772-VII було введено мораторій на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров'я державної та комунальної форм власності, що включає:

- безпосередню ліквідацію лікарень, поліклінік, амбулаторій, фельдшерсько-акушерських пунктів (у тому числі, які розташовані на території сільських та селищних рад) та інших медичних закладів державної а комунальної форм власності;
- реорганізацію закладів охорони здоров'я, щ призводить до зміни їх головного призначення та/або скорочення кількості працівників і зменшення кількості ліжок-місць;
- інші форми реорганізації, направлені на закриття закладів охорони здоров'я та зменшення обсягів медичної допомоги населенню;
- скорочення режиму роботи медичних закладів [3].

Держава визнає охорону здоров'я як один з пріоритетних напрямів державної діяльності. Держава формує політику охорони здоров'я в Україні та забезпечує її реалізацію (ст. 12 Основ законодавства України про охорону здоров'я).

Згідно з частиною 1 статті 7 Основ законодавства України про охорону здоров'я держава згідно з Конституцією України гарантує всім громадянам реалізацію їх прав у сфері охорони здоров'я шляхом: а) створення розгалуженої мережі закладів охорони здоров'я.

Мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я формується з урахуванням планів розвитку госпітальних округів, потреб населення у медичному обслуговуванні, необхідності забезпечення належної якості такого обслуговування, своєчасності, доступності для громадян, ефективного використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів. Існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена (частина 3 статті 16 Основ законодавства України про охорону здоров'я).

На підставі вищевикладеного можна зробити висновок, що обов'язок держави гарантувати неможливість скорочення державних та комунальних закладів охорони здоров'я впливає з положень частини третьої статті 49 Конституції України та статей 7, 12 Основ законодавства України про охорону здоров'я.

Список використаної літератури:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я України від 19 листопада 1992 року № 2801-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 4. Ст. 19.
2. Конституція України від 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної ради України*.
3. Про введення мораторію на ліквідацію та реорганізацію закладів охорони здоров'я: Закон України від 23 лютого 2014 року № 772-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 12. Ст. 191.

Ключові слова: заклад охорони здоров'я, повноваження, орган місцевого самоврядування.

Ключевые слова: учреждение здравоохранения, полномочия, орган местного самоуправления.

Key words: healthcare institution, powers, local government body.

ТРЮХАН ОКСАНА АНАТОЛІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри трудового права та права соціального забезпечення,
кандидат юридичних наук, доцент*

ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДАННЯ ТА МЕХАНІЗМ ВИКОНАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Актуальність теми даного дослідження полягає в тому, що в багатьох країнах світу надзвичайно зріс інтерес до проблем реабілітації осіб з інвалідністю. Щороку Міжнародний день боротьби за права осіб з інвалідністю відзначається 5 травня. Саме 5 травня 1992 року люди з обмеженими можливостями з 17 країн світу провели перший Загальноєвропейський день боротьби за рівні права і проти дискримінації осіб з інвалідністю.

Вважаємо, що реабілітація осіб з інвалідністю – це одна з актуальних проблем української держави. Посиліло актуальність цієї тематики й та обставина, що за останні роки в нашій країні прослідковується тенденція щодо значного збільшення кількості осіб з інвалідністю. Досить часто права осіб з інвалідністю порушуються більше, ніж права інших людей. Слід звернути увагу, що Закон України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» від 06 жовтня 2005 року № 2961-IV передбачає: встановлення груп інвалідності та формування реабілітації з урахуванням очікувань користувача; сукупність видів, форм реабілітації та типів реабілітаційних закладів; забезпечення осіб з інвалідністю допоміжними засобами тощо [1].